

Dr. Baka András Úrnak,
a Legfelsőbb Bíróság Elnökének

Tisztelt Elnök Úr!

A kis- és középvállalkozások súlyos problémáival fordulunk Önhöz, a demokratikus jogrend egyik legfőbb őréhez.

Bajaink orvoslásában a jogalkotó és a jogalkalmazó közhatalom egyaránt felelősséget hordoz, s egyaránt hatékonyan szerepet játszhat.

Nem vitatva a jogalkotó elsőrendű felelősségét, a jogalkalmazó, igazságszolgáltató hatalom segítségét is kérnünk kell, mert igen sok esetben nem új törvényekre lenne szükség, hanem a valóságos társadalmi folyamatokra reagáló jogértelmezésre, kötelező erejű állásfoglalásokra, a jogalkalmazás legfőbb testületei részéről.

Három égető, a társadalmi működés alapjait veszélyeztető jelenség fenyeget minket, de nemcsak minket, hanem rajtunk keresztül, vagy közvetlenül az egész társadalmat:

1.

az értékteremtő munka jogvédelme megszűnt, s ezzel szoros összefüggésben

2.

a láncartozások túrheterlen mértékben elszaporodtak

3.

a bankszektor jogtipró túl hatalmat gyakorol.

A Legfelsőbb Bíróság állásfoglalásai a végfelhasználó érdekeit védik, ami kétségtelenül elsőrendű fontosságú társadalmi érdek. Ugyanakkor **ezek az állásfoglalások nem veszik figyelembe** , hogy az értékteremtő és a

Írta: Éliás Ádám

2010. szeptember 29. szerda, 00:00

végfelhasználó közötti közvetítő funkciót betöltő szereplő, különböző kifinomult módszerekkel, mondvacsinált hivatkozásokkal, eltulajdonítja - a helyzettől függően elsikkasztja, elcsalja, stb. – az értékteremtő munka ellenértékét. Mindezt büntetlenül, mert hatékonyan sem polgári-, sem büntető-peres úton nem lehet fellépni.

Az évekig húzódó per folyamán az eladósodott értékteremtő vállalkozás megsemmisül, mialatt az, aki tönkretette, minden pénzt eltüntet, hogy pervesztesség esetén se tudjon fizetni. A büntetőfeljelentéseket pedig rutinszerűen utasítja el a rendőrség és az ügyészség, arra hivatkozva, hogy elszámolási jogvitáról van szó, s csak a polgári bíróság illetékes.

Ez a dolog lényege: a spekulánsok jogvitának álcázzák a közönséges csalást, sikkasztást, orgazdaságot.

Szükségesnek látszik annak kimondása, hogy visszterhes szerződések esetén a közvetítő funkciót betöltő szereplő is csak akkor léphet az általa megrendelt, megkapott, átvett érték tulajdonjogába, ha azt kifizette. Ha pedig a kifizetésnek feltétele a továbbértékesítés (bizományosi jellegű szerződések esetén), akkor büntetőjogi tényállásnak tekintendő, ha valaki a továbbértékesítést követően nem fizeti ki a dolgot neki továbbértékesítésre átadó értékteremtőt.

Nem akarunk abban a látszatban tetszelegni, mintha a kodifikáció szakavatott értői lennénk. A problémát és a lehetséges megoldást azonban tisztán látjuk. Ezek az állásfoglalások visszamenőlegesen is képesek lennének jelentős mértékben gyógyítani azt a hatalmas és fájó sebet, amelyet a magyar gazdaságon és társadalmon a lánctartozások létrehozásával a nyakkendős, csaló spekulánsok ütöttek.

Ugyancsak mély sebet vágott a bankok jogtipró túl hatalma.

Divatba jött az elmúlt években, hogy az alkotmányos jogelveket semmibe veszik, egyre alacsonyabb szintű jogszabályok, rendelkezések mögé bújva.

Senkinek nem lehet joga egyoldalú szerződésmódosításra, szerződéses partnere kárára.

Ám a bankok ezt „kilobbizták”. Nem lehet egy szerződés szövege a szerződéses partner megtévesztésére alkalmas módon, érthetetlenül, követhetetlenül fogalmazva. Ám ebből a bankok gyakorlatot csináltak. Nem lehet zsaroló pozícióból „oroszlánszerződéseket” rákényszeríteni a szerződéses partnerre. A bankok tömegével művelték ezt is. Az eredmény közismert, most nem részletezem

A társadalom keserű és haragos kérdése: hogyan érvényesültek ebben a helyzetben az emberi méltósághoz, az egészséges élethez, az esélyegyenlőséghez és a szerződési egyenrangúsághoz fűződő alkotmányos jogok? Teljességgel tűrhetetlen viszonyok alakultak ki, amelyet joggal minősíthetünk igazi közjogi botrányhelyzetnek.

Az állampolgár megzavarodva, tanácstalanul szemléli, mit művelhetnek a bankok és a spekulánsok, s nem érti, hogyan maradhat passzív a demokratikus közhatalom.

Az is érthetetlen a társadalom számára, hogy miért vállalta a bírói szervezet a bankuralom alárendeltjének méltatlan szerepét. Kivették ugyanis a bíróságok kezéből a vizsgálat, a mérlegelés, a döntés jogát, s a jogorvoslat felkínálását, olyan ügyekben, amelyekben vétlen, önhibájukon kívül fizetéseképtelenné vált családokat foszthattak meg egyetlen otthonukként szolgáló lakóingatlanuktól. Annyi szerepe maradt a bíróságoknak, hogy a bank bevitte a bíróságra a dokumentumokat a közjegyzői okirattal együtt, s kötelezték a bírósági titkárt a végrehajthatósági záradék rápecsételésére. Ez aztán a rendőrséget is megzavarta, amikor a bírósági végrehajtó nélkül fellépő törvénytelen kilakoltató kommandók ellen kellett volna intézkednie.

Ebben a bizonytalan helyzetben, amikor minden az igazságossággal összhangban lévő jogértelmezésért kiált, érthető, hogy kialakul a közhatalom egyes szereplőiben a mindenkori hatalom rossz reflexe. Jogi-hatalmi monopóliumaikat védve, ahelyett, hogy betöltenék küldetésüket a társadalom hatékony védelmében, köztörvényes bűncselekménynek igyekeznek beállítani azok cselekvését, akik a közhatalom berkein kívül, kényszerűségből ugyan, de hatékonyan fellépnek a társadalom védelmében. Sok esetben büntetőjogi tényállások nyilvánvalóan mesterkéltnél ráerőszakolásával próbálják lebecsülni az így létrejövő társadalmi cselekvést, - miközben a probléma tényleges megoldása hiányában a baj egyre nagyobb lesz. **Pedig a demokratikus jogállamban a hatalom nem önmagától és önmagáért van**, hanem a társadalom felhatalmazása által létesül, s a jogalkotó és jogalkalmazó közhatalom kizárólag azért kapja hatalmi- jogi monopóliumait a társadalomtól, hogy a közösség érdekeit hatékonyan védje.

Mellékeljük az általunk felvetett problémák megoldására kidolgozott javaslatainkat.

Tisztelettel, - együttműködésünket, s a tőlünk telhető segítséget felajánlva:

Budapest, 2010. szeptember 29-én, Szent Mihály napján

Petíció: Dr. Baka András Úrnak, a Legfelsőbb Bíróság Elnökének

Írta: Éliás Ádám

2010. szeptember 29. szerda, 00:00

Éliás Ádám elnök